

Sygn. akt VIII U 398/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Gawlik
Protokolant:	Justyna Jarzombek

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2014 r. w Gliwicach

sprawy J. C. (C.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 23 stycznia 2014 r. **nr** (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że ubezpieczonemu przyznaje prawo do emerytury według nowych zasad, tj. na podstawie artykułu 26 Ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, począwszy od 1 października 2011r.

2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonego kwotę 180zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Maria Gawlik

Sygn. akt VIII U 398/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 stycznia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. C. przyznania prawa do emerytury kapitałowej.

Odwołanie od tej decyzji złożyła ubezpieczony J. C. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury kapitałowej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując, jak w zaskarżonej decyzji.

Rozpoznając odwołanie Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony J. C. urodzony dnia (...) w dniu 3 października 2011r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm).

Decyzją z dnia 20 października 2011r. organ rentowy w oparciu o przepisy art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS przyznał odwołującej prawo do emerytury od dnia 1 października 2011r., tj. od miesiąca złożenia wniosku.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10 lat kalendarzowych, tj. od stycznia 1994r. do grudnia 2003r. Wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wyniósł 335,03 % i został ograniczony do 250,00 %. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS zgodnie z art. 53 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przyjął 41 lat i 2 miesiące okresów składkowych oraz 5 lat i 7 miesięcy okresów nieskładkowych.

W dniu 25 lutego 2013r. odwołujący ponownie wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227).

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2013r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ustalenia uprawnień do emerytury kapitałowej, tj. w oparciu o art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS.

Odwołanie od tej decyzji złożył ubezpieczony podnosząc, że w momencie, gdy składał wniosek, którego efektem było wydanie decyzji z dnia 26 kwietnia 2013r, jego intencją było aby organ rentowy prawidłowo rozpoznał jego wniosek z dnia 3 października 2011r. o ustalenie emerytury i obliczenia jej wysokości według zasad określonych w art. 183 ustawy emerytalnej.

Dodatkowo w toku postępowania w sprawie VIII U 1615/13 sprecyzował, że nie chodziło mu o przyznanie prawa do emerytury w oparciu o art. 55, w zw. z art. 26 ustawy emerytalnej, a jedynie domaga się prawidłowego rozpoznania jego wniosku z dnia 3 października 2011r. w tym zakresie wyjaśnił, że w momencie gdy składał ten wniosek, to pracownik jednostki terenowej ZUS w G. poinformował go, iż we wniosku nie musi zaznaczać, żadnego sposobu obliczania przyszłej emerytury, bowiem pracownicy wydziału merytorycznego obliczą symulacyjnie jego emeryturę we wszystkich możliwych wariantach i przyjmą rozwiązanie dla niego najkorzystniejsze.

Sąd postanowieniem z dnia 21 listopada 2013r., VIII U 1615/13 umorzył postępowanie w części dotyczącej odwołania od decyzji z dnia 26 kwietnia 2013 roku i przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. do rozpoznania wniosek ubezpieczonego z dnia 14 lutego 2013 roku jako wniosek o ustalenie prawa do emerytury w roku 2011 według nowych zasad (emerytury kapitałowej).

Zaskarżoną decyzją z dnia z dnia 23 stycznia 2014r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu J. C. przyznania prawa do emerytury kapitałowej.

W toku postępowania Sąd ustalił, że emerytura kapitałowa wyliczona zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest świadczeniem najkorzystniejszym dla ubezpieczonego.

Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze życie, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę.

Kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 885.260,07 zł.

Kwota składki zaewidencjonowana na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 256.369,95 zł.

Kwota zwaloryzowanych kwartalnych składek wynosi 37.240,52 zł.

Kwota pozostałych składek wynosi 3.502,86 zł.

Średnie dalsze trwanie życia wynosi 204,50 miesięcy.

Wyliczona kwota emerytury wynosi 5.781,78 zł tj. $1.182.373,40 / 204,50 = 5.781,78$ zł.

Zasady przyznawania prawa do emerytury oraz obliczania ich wysokości i wypłaty świadczenia reguluje ustawa z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

Zgodnie z treścią art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183.

Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach.

Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach.

Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2.

Tablice, o których mowa w ust. 4, są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego.

W rozpoznawanej sprawie zaistniał spór pomiędzy stronami odnośnie sposobu wyliczenia świadczenia w myśl przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

W świetle wskazanych wyżej przepisów oraz ustalonego stanu faktycznego na podstawie akt rentowych ubezpieczonego Sąd uznał, **że odwołanie J. C. zasługuje na uwzględnienie.**

Zdaniem Sądu, z przeprowadzonego postępowania wynika, że ZUS nie rozpoznał wniosku ubezpieczonego z dnia 3 października 2011r. zgodnie z jego treścią i intencją wnioskodawcy. W ocenie Sądu organ rentowy winien przyznać odwołującemu prawo do emerytury i wyliczyć jej wysokość według najkorzystniejszego wariantu, czego nie uczynił.

W razie ponownego ustalania przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości obowiązują zasady wypłaty emerytur lub rent zawarte w treści art. 133 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zmianami).

Pojęcie "błędu" w prawie ubezpieczeń społecznych obejmuje sytuacje, w których organ rentowy lub organ odwoławczy miał podstawy do przyznania podwyższonego świadczenia lecz z przyczyn leżących po jego stronie tego nie uczynił. Za takie przyczyny można uznać każdą obiektywną wadliwość decyzji, niezależnie od tego, czy jest ona skutkiem pomyłki, zaniedbania albo wadliwej techniki legislacyjnej wynikającej z niejednoznaczności norm prawnych.

W ocenie Sądu organ rentowy przyznał prawo do emerytury decyzją z dnia 20 października 2011r. według nieprawidłowej podstawy prawnej i błędnie ustalił wysokość świadczenia ubezpieczonego. Nie przyznanie odwołującemu prawa do emerytury i nie wyliczenie jej wysokości według najkorzystniejszego wariantu było zatem błędem w rozumieniu art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Natomiast ubezpieczony w dniu 25 lutego 2013r. jedynie ponowił żądanie już zawarte we wniosku z dnia 3 października 2011r.

Redakcja art. 133 ust. 1 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oznacza, iż w razie ponownego ustalenia przez organ rentowy prawa do świadczeń lub ich wysokości obowiązują ogólne zasady wypłaty emerytur i rent, tj. świadczenie przyznane lub podwyższone wypłaca się nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wydano decyzję z urzędu. Wyjątek stanowi tu sytuacja, w której ponowne ustalenie prawa do świadczeń nastąpiło na skutek błędu organu rentowego lub odwoławczego. Jeżeli w tych warunkach organ rentowy lub odwoławczy przyzna lub podwyższy świadczenie, wypłaca się je od miesiąca złożenia pierwotnego wniosku lub wydania decyzji z urzędu, nie dłużej jednak niż za okres 3 lat wstecz, liczonych od daty zgłoszenia wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy (patrz - wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 czerwca 2010r., III AUa 3917/09, LEX nr 785489, OSA 2011/12/100-106)

Wobec powyższego, Sąd na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł, jak w punkcie pierwszym wyroku. O kosztach orzeczono po myśli § 12, ust 2 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002r.) w punkcie drugim orzeczenia.

SSO Maria Gawlik